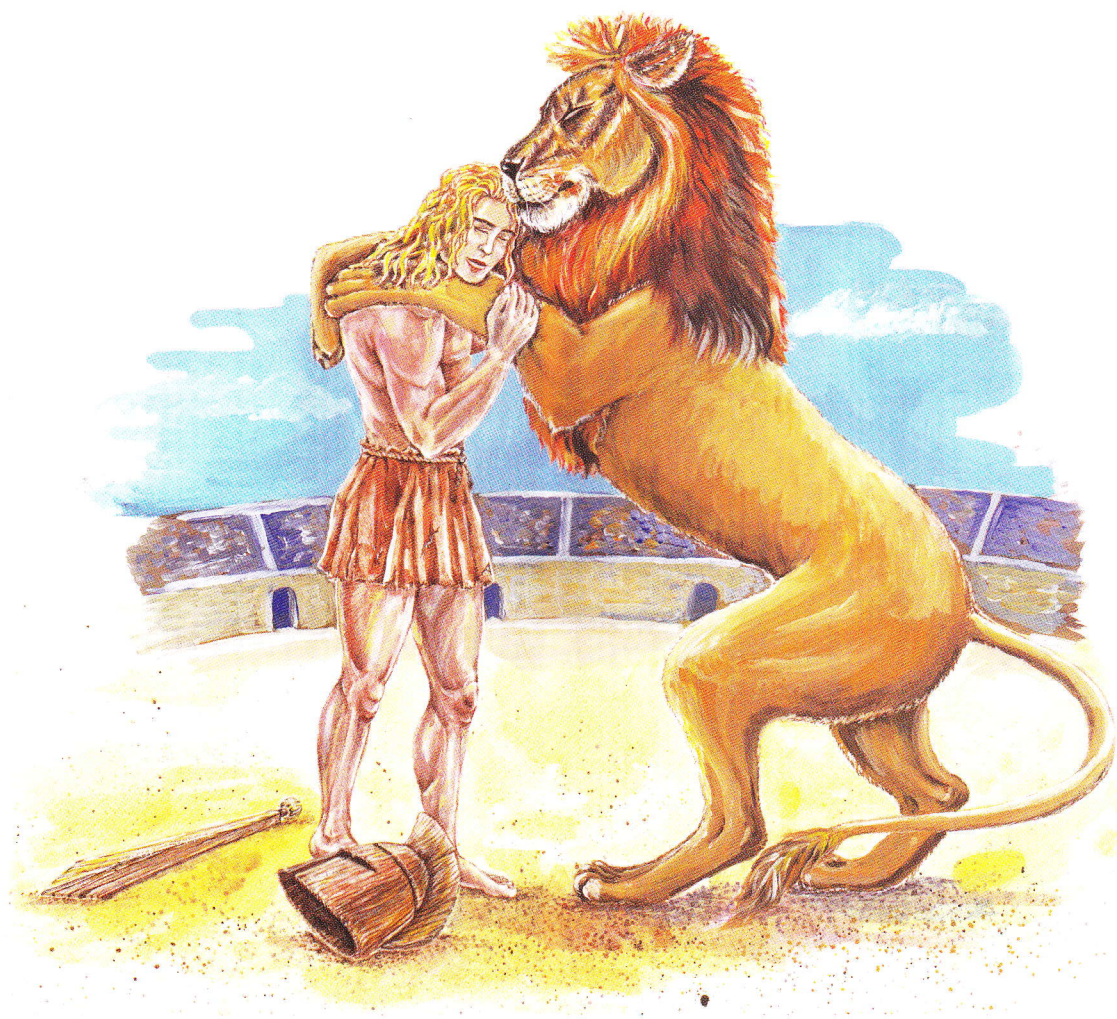

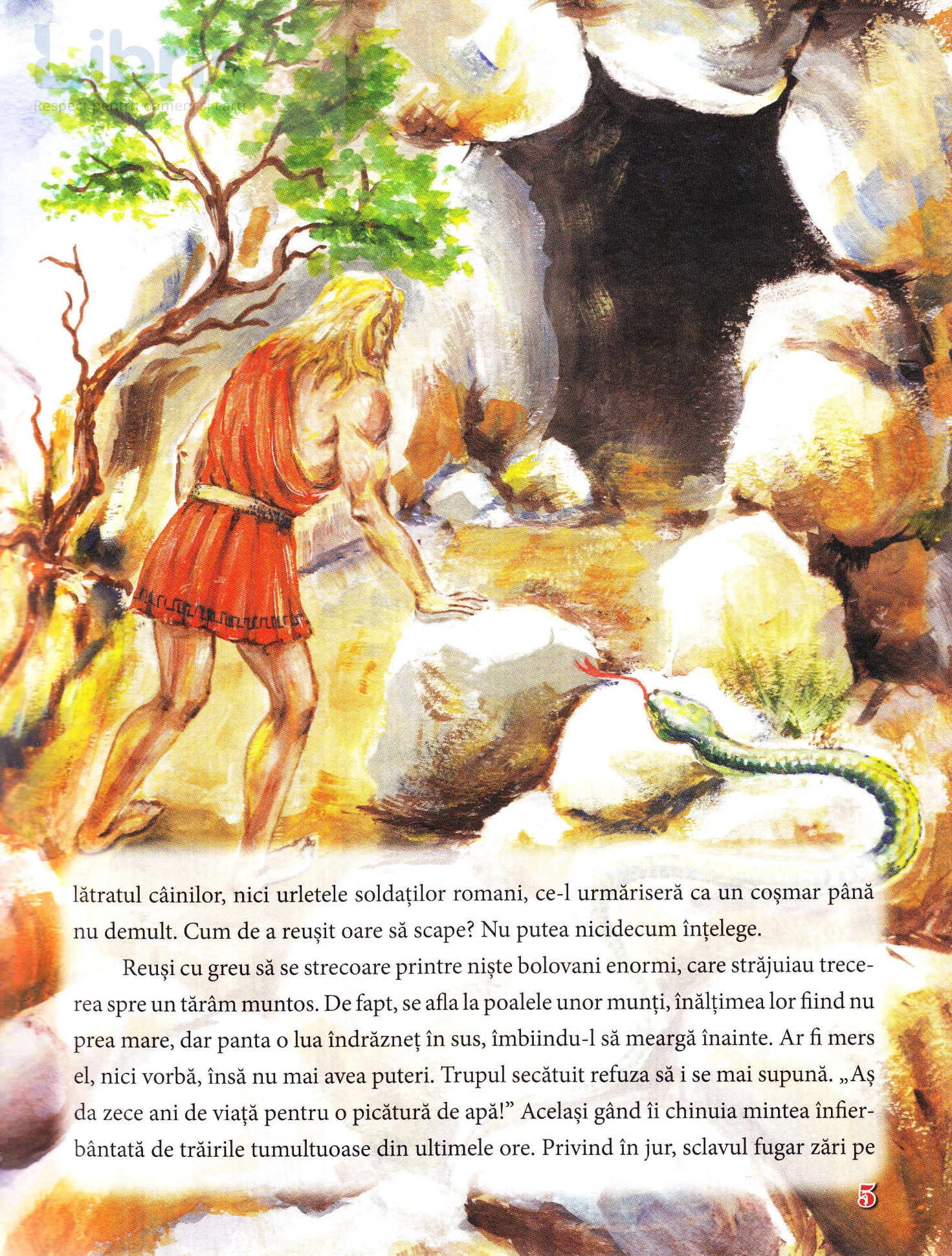
DAUL

legendă istorică

Sclavul fugar se opri să-și mai tragă răsuflarea. Picioarele îi erau de plumb, iar fruntea i-o brăzdau pârlăiașe sărate, care se prelingeau îndrăzneț în ochi și în gură, făcându-l să simtă și mai chinuitor arsura setei. „Apă, o picătură de apă!” Gândul obsedant îi sfredelea chinuitor creierul. Tânărul dac scutură nervos din cap, vrând să scape de obsesia malefică. Pletele-i blonde, ce se făcuseră țurțuri de sudoare amestecată cu praf și spini, îi biciuira nemilos fața. Aceasta îl readuse la realitate. Trase atent cu urechea, dar nu auzi nimic suspect, doar țârâitul monoton al greierilor străpungea ritmic văzduhul. Nu se mai auzea nici

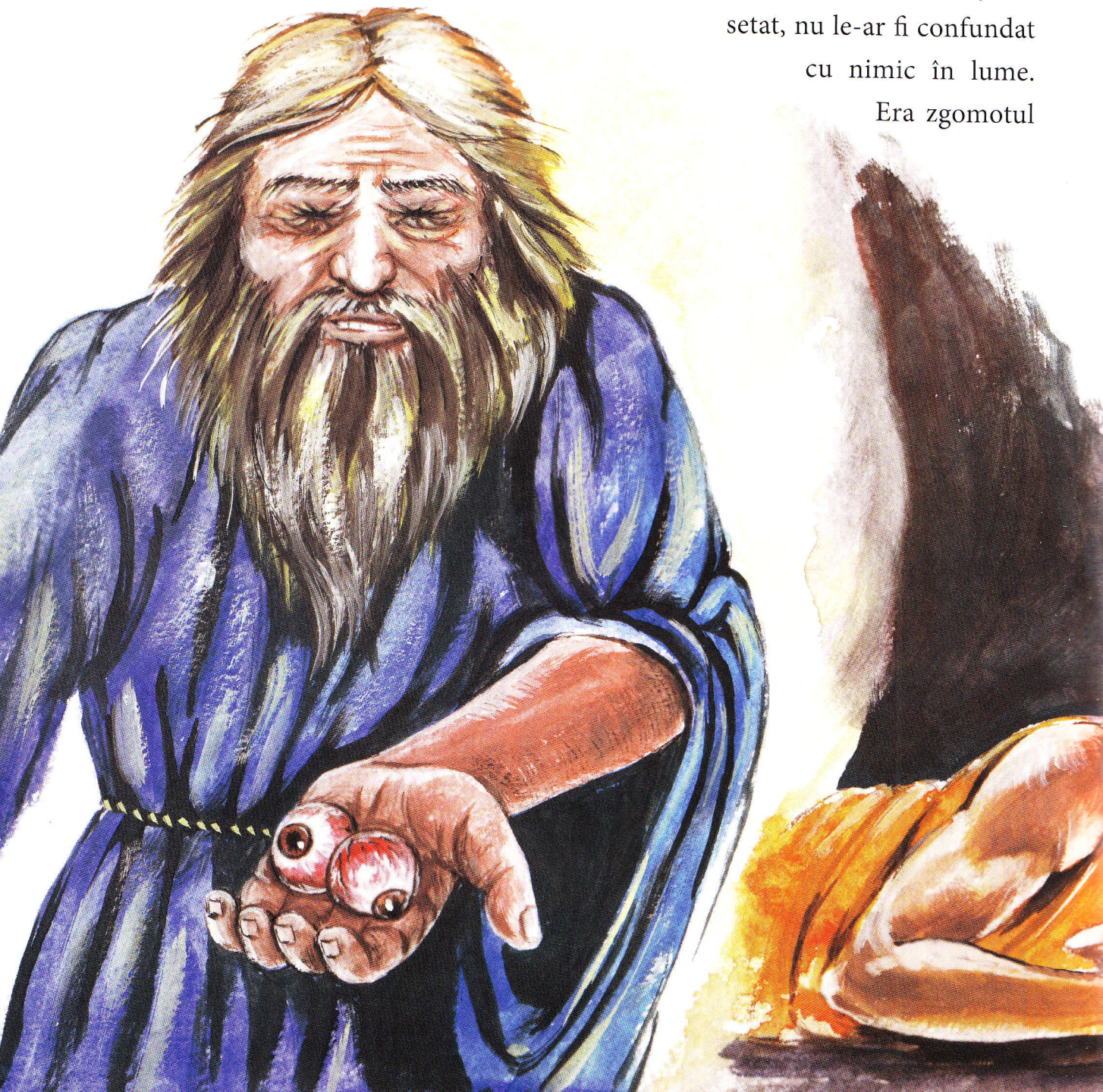
lătratul câinilor, nici urletele soldaților romani, ce-l urmăriseră ca un coșmar până nu demult. Cum de a reușit oare să scape? Nu putea nicidecum înțelege.

Reuși cu greu să se strecoare printre niște bolovani enormi, care străjuiau trecerea spre un tărâm muntos. De fapt, se afla la poalele unor munți, înălțimea lor fiind nu prea mare, dar panta o lua îndrăzneț în sus, îmbiindu-l să meargă înainte. Ar fi mers el, nici vorbă, însă nu mai avea puteri. Trupul secătuit refuza să i se mai supună. „Aș da zece ani de viață pentru o picătură de apă!” Același gând îi chinuia mintea înfierbântată de trăirile tumultuoase din ultimele ore. Privind în jur, sclavul fugar zări pe

pantă, printre bolovani și arbuști ghimpoși, gura unei peșteri. „În unele grote apa din inima munților își face drum spre lumina zilei, prelingându-se pe pereți”, își aminti el cuvintele bunicului, care luându-l la vânătoare pe când era copil, îl iniția în tainele naturii. Adunându-și ultimii stropi de voință, tânărul dac își reluă urcușul. Pe brânci ajunse în sfârșit la gura peșterii râvnite. Făcu câțiva pași în întunericul din interior și se opri. Ascultă cu luare-aminte. Undeva, în adânc, se auzea un clinchet vesel, parcă de zurgălăi. Aceste sunete, atât de dragi urechii unui om istovit și în-

setat, nu le-ar fi confundat
cu nimic în lume.

Era zgomotul

picăturilor de apă, care în căderea lor, lovindu-se de o lespede, îngânau melodios: pic-pic-pic!

Fără a mai ezita, tânărul dac, pe care îl chema Androd, se rezezi în adâncul peșterii. Din câteva sărituri ajunse la peretele de vizavi, de care se propti cu palmele, fruntea înfierbântată și genunchii zdreliți. Era rece și umed. Prinse să lingă febril vloga sărăcăcioasă de pe perete. Avea iz de mucegai și de mosc. După ce-și domoli cât de cât arsura gurii, își dădu seama că doar își amăgise setea, în timp ce murmurul ademenitor răsuna chiar alături.

Se ridică în picioare și continuă să băjbâie peretele. În scurt timp, degetele mâinii dădură de o șuviță rece, ce îi gâdila mângâietor buricele arzânde. Cu buzele crăpate prinse a sorbi lacom din vloga dătătoare de viață. Își potoli setea și se târî până în colțul opus al peșterii, care era mai uscat, puse capul pe o piatră și adormi buștean.

Somnul la început îi era zbuciumat, plin de vedenii înfiorătoare. Iată-l pe grecul orb Zaheu, care-i povestește că stăpânul lor, crudul proconsul roman Marcus Flavius, drept pedeapsă pentru privirea nerespectuoasă pe care i-o aruncase întâmplător bătrânul serv, a poruncit să i se scoată ochii. Ca dovadă că a suportat această neomenească pedeapsă, Zaheu își dezleagă punga de la brâu și răstoarnă în palma-i

cu cicatrice două globuri oculare însângerate. „Uite, uite ce mi s-a întâmplat! Așa vei păți și tu, dacă îți vei sfida stăpânul!” Clocotind de mânie, Zaheu îi bagă în față căușul palmei cu cei doi ochi însângerați. Tânărul dac îl îmbrâncește pe grec, dar mâinile lui moi, ca de ceară, trec prin trupul bătrânului.

Peste un timp, această scenă dezgustătoare dispare și tânărul se vede într-o sală spațioasă cu podele și coloane de marmură. În mijlocul sălii se află un bazin enorm, de jur-împrejur împodobit cu ghirlande de flori. Aerul este parfumat și proaspăt. La o masă cu băuturi scumpe și fructe exotice stă proconsulul Marcus Flavius aproape gol și bea vin dintr-o cupă de aur. Doisprezece muzicanți

cu alăute îi mângâie auzul cu melodii alese. Două tinere sclave, mai mult dezgolate decât îmbrăcate, ținându-l de mâini pe Androd, îl conduc grațios la proconsulul beat. Demnitarul ridică ochii săi bulbucăți și îi aruncă tânărului dac o privire lascivă.

– Vino mai aproape, frumosule! Așază-te aici, pe genunchii mei, să-ți simt dulceața trupului! îi ordonă grăsanul, rânjind cu voluptate.

Tânărul dac, neînțelegând ce înseamnă toate acestea, stă ca încremenit și îl privește mirat pe proconsul cu ochii săi albaștri și mari.

– Mă înțelegi ce-ți vorbesc, scumpete? îl întreabă Marcus Flavius iritat.

